

Ταῦτα μὲν ὁ φίλος· ἐγὼ δέ; — Μένω ἄφωνος
ὕπὸ θάμβους, ἀφ' οὗ μάλιστα ἄλλος τις φίλος παρὼν
καὶ ἀκούσας τὰ ἐν τῇ ἐπιστολῇ, ἠρώτησε μήπως ὁ ἐν
Μεγάρους ἔχη μᾶλλον ἀξιώσεις νὰ σημειωθῇ εἰς τὴν
φυσικὴν ἱστορίαν.

Σ.

Η Ο Ι Η Σ Ι Σ.

—οοο—

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Πρὸς τὸν Κύριον Κ. Ζ. ()*

—οοο—

Ἐσίγησεν, ὦ φίλ', ἐδῶ ἡ τρυφερά μου Μοῦσα
Ἀντὶ ἡλίου φωτεινοῦ σκότος παχὺ εὐροῦσα
Κι' ἀντὶ γλυκίης ἔσρος χειμῶνα κρυερὸν.
Ἡμιτελές τὸ ἄσμα τῆς ἀφῆκ' ἐπὶ τῆς λύρας,
Κι' ὡς πρὸς τὰ νέφη τὸ πτηνὸν φεύγει τὴν λύσσαν θήρας,
Οὕτω κ' ἐκείνη ἔφυγε πρὸς ἄλλον οὐρανόν.

Ἐνθ' καρδοῖσι περίε μου ἀναίσθητοι ἐδρεύουν,
Αἵτινες μὲ τὸν βόρβορον τῆς ὕλης φαρμακεύουν
Τὴν ποίησιν, ἄνθος τερπνὸν καλλύονα τὴν ζωὴν,
Κ' ἐνθ' πυκνῇ προλήψεων δυσώδης ἀτμοσφαῖρα
Μαλόνει τὸν θωπεύοντα τὴν λύραν μου ἄερα
Καὶ πῆγει τῶν φασμάτων μου τὴν πᾶλλουσαν φωνήν,

Θάβεις ἐδῶ ἡ Μοῦσά μου οἰστρηλάτος νὰ ψάλλῃ
Ἐδῶ, στήν γῆν τοῦ ὕλισμοῦ, ἐδῶ, ἐδῶ νὰ θάλλῃ
Ἐπὶ τὸ κάλυμμα νοκτὸς τασούτω παχυλῆς!
Κυπάρισσοι μόνον ἐδῶ σκιάζουν πᾶν μου βῆμα
Καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ὄρθρου τοῦ ἔως τὸ κρῖνον μνημα
Κράμα θά ᾔν' ὁ βίος μου δακρύων καὶ χολῆς.

Τί πρὸς ἐμὲ ποιητικὸς ὀρίζουν καὶ ὥρατος
Καὶ οὐρανὸς γλαυκονερῆς καὶ πόντος γαληνεῆς
Καὶ φύσις διαλάμπουσα τόσον πολυτελῶς,
Ἐάν ἐγὼ κυλῖωμαι εἰς τρύγα ἀδοξίας,
Δεσμώτης δυσπασχετῶν κοινωνικῆς δουλείας,
Καὶ αἱ καλά μου φεύγωσιν ὦραι ἀνωφελῶς;

Δὲν προσποιεῖ τὸ πλαίσιον ἀξίαν εἰς εἰκόνα,
Ἦς πεφυρμένα χρώματα ἀποτελοῦσι μόνον
Τὴν ἐγγραφεύσαν ἀτεχνῶς πολὺπλακὸν σκηνήν,
Οὕτε ἀρέσκει ὁ καρπὸς ὁ ξέωθεν ὥρατος,
Σκόληξ ἐνθ' στὰ σπλάγχνα του φαλεῖται πειναλέος
Λομαίνεται τὴν γύρω του λευκόχυμον τροφήν!

Μάτην ὁ νοῦς μου καὶ ποτε ὑφύεται στοῦς αἰθέρας
Καὶ μάτην στρέφω τ' ὄμμα μου πρὸς λαμπροτέρας σφαίρας
Ἐφ' ἡλιοτέρων τῶν ψυχρῶν τοῦ ὄχλου ἰδεῶν,—
Τὸ πῦρ, ὅπερ αἰσθάνομαι ἐντὸς μου ὑποκατάν,
Δὲν θέλει χύσει ζωηρὸν πῶποτε καὶ γενναῖον
Ἐκλάμψεις δόξης διαυγεῖς στήν πρό ἐμοῦ ὁδόν.

(*) Ὁ φίλος οὗτος μοὶ ἔγραφε ποτὲ ἐξ Ἀθηνῶν· «Δὲν
ἀμφισβῶ δτι ἡ Μοῦσά σου ἀναξωπυρουμένη ὑπὸ τῶν
καλλωνῶν τῆς Ἐπιταλόφου καὶ τοῦ ποιητικοῦ αὐτῆς ὀρίζοντος
οἰστρηλατεῖται καὶ ἐξεγείρεται» Ἀπάντησις δ' εἰς ταῦτα
εἶνε οἱ ἄνω στίχοι.

Ἡλῖος δόξης δι' ἐμὲ ποτὲ δὲν θ' ἀνατείλῃ,
Ἀλλὰ θολὸς καὶ ἀγνωστός ὁ βίος μου ὀφείλει
Νὰ ἀπορρέυσῃ βαθμηδὸν ὡς ὄνειρον σκιᾶς· . . .
Ὡς οἱ χρυσαὶ ἐλπίδες μου τῆς πρώτης ἡλικίας,
Ὡς ἐλαφρὸν σὲ ἤρπασε πτέρωμα μετὰ βίας
Ὁ τῆς πραγματικότητος ἀνάθεκτος βορρᾶς,

Κ' ἔδῃ, ὦ φίλ' ἐσίγησεν ἡ νεαρά μου Μοῦσα
Ἀντὶ ἡλίου φωτεινοῦ σκότος ἐδῶ εὐροῦσα
Κι' ἀντὶ γλυκίης ἔσρος χειμῶνα κρυερὸν.
Ἡμιτελές τὸ ἄσμα τῆς ἀφῆκ' ἐπὶ τῆς λύρας
Κι' ὡς πρὸς τὰ νέφη τὸ πτηνὸν φεύγει τὴν λύσσαν θήρας
Ἐντρομος ὑπεξέφυγε πρὸς ἄλλον οὐρανόν!

—οοο—

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ.

Πρὸς τὸν Κύριον Φ.—Δ.—

Εἰς Παρισίους.

Could I remount the river of my y ears
To the first fountain of our smiles and tears,
I would not trace again the stream of hours
Between their outworn banks of wither'd flowers,
But bid it flow as now—until it glides
Into the number of the nameless tides . . .

BYRON.

Ἐνθ' ἀκόμη ὁ ἀστὴρ τοῦ βίου μας αὐγάζει
Καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου μας ἀκτὶς του παίζει μία,
Ἐνθ' τὰ βλέφαρά μας νύξ ἀκόμη δὲν σκιαῖζει
Κ' ἡ λίμνη ἀφ' ἧς πλέομεν εἶν' ἤρεμος καὶ λεία,
Ἀνάσχει, φίλε, πρὸς στιγμὴν τῆς λήμψου μας τὸν δρόμον
Καὶ πρὸς τὸ φεῦγον Παρελθόν δι' ῥίψωμεν ἐν βλέμμα,
Πρὶν τὸν σκληρόν του ὁ χειμὼν μᾶς ἐπιβάλλῃ νόμον
Ἡ κλύδων εἰς τὰς φλέδας μας παγώσῃ τις τὸ αἶμα.
Βραδύτερον, ἀπαίσιος, τίς οἶδ'; ἴσως τις τύχη
Τὸ σκάφος μας τὸ εὐθραυστον πρὸς τρίμματ' ἀναμένη.
Ἡ αὔρα αὐτῆς ἦτις νῦν τὰς πτέρυγας του λείχει
Μὴ θάρρει—αὔρα πάντοτε τερπνὴ δὲν θέλει μένει.

Καὶ πρῶτον ἐπὶ τῆς λευκῆς ἐκείνης παραλίας
Τῶν βρεφικῶν μας ἱδ' ἐκεῖ τὰ ἔχνη τῶν βημάτων.
Ὅπότε ἀκόμη νήπιοι παῖδες μετὰ δειλίας
Τὴν νάρκην ἀπερρίπτομεν τῶν πρώτων κινήματων.
Ἐκεῖ, πρὶν εἶτι στής ζωῆς τὸ πλοῖον ἐπιδῶμεν
Ναῦται, κ' ἡ πεῖρα μ' ἀλμυροῦς ἀφροῦς μᾶς περιλοῦσῃ,
Παρά τὴν ὄχθην εὐθυμοὶ καὶ ἀμέριμνοι ἐξώμεν
Πρὶν τις φροντίς τοῦ λογισμοῦ τὰ ῥόπτρα εἶτι κρούσῃ.
Καὶ ἂν τοχὸν ἐδιδέτομεν τὸ κῶμα ποτ' εἰς ζάλην
Κι' ἂν καὶ μακράν, στὰ στήθη μας ὁ φόβος εἰσεχώρει,
Ἐτρέχομεν πρὸς ἄστυλον—τὴν μητρικὴν ἀγκάλην
Κ' ἐν φίλημα τοῦ τρόμου μας τὸ δάκρυ παρηγύρει!

Εἰπέ, δὲν βλέπεις νέφαλον ἐπὶ χρυσὸν ἐκεῖνα
Τὰ ἔτη τὰ εὐδαίμονα καὶ ἀθῶα περιβάλλον,
Δὲν βλέπεις ῥόδ' ἀμάραντα, λευκὰ δὲν βλέπεις κρῖνα
Ἐκεῖ στήν ὄχθην πέλαγος δὲν βλέπεις ἱὸν θάλλον;
Ὡ, μόνον παῖδες πέπρωται νὰ παίζωμεν μετὰ ῥόδα,
Καὶ, παῖδες, τὰ ἡδῶα τῶν δὲν ἐκτιμῶμεν μῦρα,
Ἀλλ' ἀλαζόνα ἐπ' αὐτῶν φέρομεν φεῦ! τὸν πόδα
Ἐνῶ καὶ ἐν βραδύτερον δὲν μᾶς ὀρεῖ ἡ Μοῖρα.

Θνητοί! ἡ εὐτυχία μας στήν ἡλικίαν μόνον
Τὴν παιδικήν, τῆς ἐντελοῦς ἀγνοίας ἀναβάλλει.
Ὁ νοῦς μας μάτην τὴν ζητεῖ στὸν μετὰ ταῦτα χρόνον
Καὶ μάτην τέλος ἂν ποσῶς ὑπάρχῃ ἀμφιδάλλει.

Ἴδε κατόπιν, — ἄρχεται ἡ πρώτη ἀηδία
Κ' ἡ τῶν περὶ ὧν δεξιὰ τοῦ ὄλβου μας ἐκόπη.
Τὰ ἄνθη διεδέχθησαν τὰ σκυθρωπὰ βιβλία
Καὶ διδασκάλου ἡ μορφή, βρυκόλαξ, καὶ οἱ κόποι.
Ἀντὶ αἰθέριου οὐρανοῦ πνιγώδης ἀτμοσφαῖρα
Ἦδη Σχολῆς τὰ στέρνα μας τὰ νεαρὰ βαρύνει,
Κ' εἰς τῆς ξηρᾶς Γραμματικῆς τὰς Κλίσεις ἡ προτέρα
Ἀμεριμνία ἐντρομος ταχέως μας ἀφίνει.
Ἐδῶ, τραχεῖα Ἀλγεῖρα μ' ἀνίσους ἐξισώσεις,
Ζοφώδης ἐκεῖ Τάκιτος μὲ σιγηλὰς ἐκφράσεις,
Στρυφνὰ κατόπιν σχόλια, — παρέχει σημειώσεις,
Ἰδοὺ καὶ ταύτης τῆς ζωῆς τὰ τέσσαρτα κ' αἱ φάσεις.

Τὴν ἐποχὴν ἔμως αὐτὴν καὶ τις ἀκτὶς φωτίζει
Ἀπαύγασμα αἰεταμποῦς ἡλίου — ἡ φιλία,
Αἰσθημα ὦ! παρήγορον, ἔπαρ ἀνακουφίζει
Τὰς θλίψεις μας ὅταν ἐντὸς στενάζῃ ἡ καρδιά.
Τὰς χεῖρας τότε ἐτείναν, ὦ φίλε, πρὸς ἀλλήλους
Κ' εἰς λέρμβον μίαν ἀδελφοὶ ἔκτοτ' οἱ ξένοι τέως
Τὸν βίον διαπλέομεν καὶ πρὸς ἀκτὰς ἀδῆλους
Συνναῦται τὸ πηδάλιον στρέφομεν θαρρόπλεως.

Ἴδε παρέκει, — τῆς χολῆς ἐκτείνεται τὸ μέρος
Ὅπου πυκνοὶ ἐκφύονται τῶν θλίψεων οἱ κλώνες.
Ἐκεῖ μᾶς οἰνοχόησε τὸ νέκταρ τοῦ ὁ Ἔρωτος
Κι' ἀνθ' ἡδονῆς τὰ χεῖλη μας ἔθαψαν ἀλγηδόνας.

Δέκα καὶ πέντ' ἤμην ἐτῶν μόλις ἐξαίφνης ὅτε
Σ' τὴν νύκτα τῆς καρδίας μου ἀνέτειλαν αἱ πρῶται
Ῥοδόχρους τοῦ ἔρωτος αὐγαὶ καὶ θερμόγονοι.
Οἶμοι! παρήλθον ἔκτοτε πικροὶ καὶ μαῦροι χρόνοι,
Παρήλθον μῆνες στεναγμῶν, νύκτες κλαυθμῶν παρήλθον
Παρήλθον ἀπελπιστικῶς οδύνης πυκνὰ νέφη,
Ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν μου αἱ στιγμαὶ, ὦ ὄχι! δὲν ἀπῆλθον
Ἐκτεῖναι ὅσας ὁ ἀγνὸς ἔρωτος μου περιστέφει.

Ὅχι, δὲν ἐλησμόνησα τὴν ἐκστασιν τὴν θείαν
Εἰς ἣν μεθύων ἐπλεῦσα ὅτε τὸ πρῶτον πάλλων
Τὸ στῆθος τὸ ἐρηδικὸν καὶ πάλλων τὴν καρδίαν
« Τὴν ἀγαπῶ » κ' ἐγὼ αὐτὸς ἀκόμη ἀμφιδάλλων
Πρὸς ἑμαυτὸν ἐτόλμησα δειλῶς νὰ ψιθυρίσω
Καὶ τὰ περὶ τῶν πόθων μου ἐλεύθερα ν' ἀφήσω.
Ὅτε εἰς τέως ἀγνωστον ζωὴν εἰσῆλθον πρῶτον
Καὶ εἶδον γλυκὴ ἅπασαν τὴν φύσιν μειδίωσαν
Κ' ἐνόμισα Παράδεισον τὴν γῆν χαρᾶς κ' ἐρώτων
Κ' ἡσθάνην τὴν καρδίαν μου ὑφ' ἡδονῆς σκιρτῶσαν!
Ὅχι, δὲν ἐλησμόνησα τ' ἀστράπτειν τῆς τὸ βλέμμα
Τὸ χύνον λάδας ῥυακας ε' ἀκράτητόν μου αἶμα
Καὶ τὰς τοῦ ἐγκεφάλου μου ἐξάπτον φαντασίας
Ὅς ἐλαίον φλογιστικὸν πυρκαϊᾶς θρασείας.
Ἀκόμη μένει ζωηρόν τὸ φάσμα τῆς ἐμπρός μου,
Ἰδοὺ, ἐμπρός μου τὴν ὁρᾶ ἔδῳ ὁ ὀφθαλμὸς μου
Ὡ ναί, τὴν βλέπω . . . μειδίᾳ ὡς ἐμειδία πάλαι.
Τὴν θελκτικὴν τῆς κεφαλῆς τῶν ὤμων μου ἐρείδει
Κ' ἐμὲ πάλιν τὸ ὄμμα τῆς ἐμὲ στρέφει νὰ ἴδῃ
Καὶ πάλιν αἱ εὐώδεις τῆς μεθ' ἡλίουσιν ἀγκάλαι.

Εἰς αὖραν πάλιν αἱ πνοαὶ μας μίαν συγκινοῦνται
Καὶ πάλιν αἱ καρδίαι μας θιγόμεναι συμπάλλουν
Καὶ πάλιν εἰς τὰ χεῖλη μου τὰ χεῖλη τῆς κολλῶνται
Κ' εἰς τὴν ψυχὴν μου ἡδονὰς τῶν οὐρανῶν ἐμβάλλουν!
Ὡ Χερουδεὶμ σεῖς ἄγγελοι, ὦ ἄγια σεῖς ὄντα
Ἄτινα εἰς αἰώνιον πλέετ' εὐδαιμονίαν,
Εἰπέτ' ἡσθάνθητε ποτὲ τὰ στήθεά σας ἐρῶντα,
Ἦσθάνθητε ποτ' ἔρωτος φιλήματος μαγεῖαν;
Εἰπέτ'! . . . ἂν ὄχι, ἀπρεπῶς σεῖς ἄγγελοι καλεσθε.
Ἄν ὄχι, ὄχι οὐρανὸν ἄλλ' Ἐρεβος οἰκαῖτε,
Ἄν ὄχι, ὁ Παράδεισος ἐπὶ τῆς γῆς μας κεῖται
Κ' ἡμεῖς, ἡμεῖς οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ θνητοὶ σεῖς εἴσθε! . . .
Ἀλλὰ τί λέγω! . . . λησμονῶ, ὁ ἄφρων, τόσας θλίψεις,
Τὴν μετὰ ταῦτα ἄκρατον τοῦ χωρισμοῦ πικρίαν,
Τὸ βάσανον τὸ ἄσβεστον τῆς μετὰ ταῦτα δίψης
Ἦτις προδρόως τὰ σπλάγχνα μου μ' ἐξαφιν ὕλεθρίαν
Διέφλεγε τὴν φύλην τῆς εἰκόνα κἂν πρὸς μίαν
Μόνην στιγμὴν πλησίον μου νὰ ἐπανίδω πάλιν
καὶ κλείσω τὴν ἀγκάλην τῆς εἰς ταύτην τὴν ἀγκάλην . . .

Τοῦ παρελθόντος φάσματα μακρὰν, ὦ ἀνσμνήσεις
Μὴ τὰς πληγὰς μου ζήετε, πᾶς μόλις οὐλωθείσας
Μὴ μόλις τῶν δακρύων μου τὰς στερευσάσας δρύσεις
Νέας πηγὰς προσφέρετε εἰς λόπας ἀντληθείσας!
Ἀρκεῖ! θυμιάμ' ἄφθονον ἔκαυσα στὸν θυμὸν σας
Κ' ἡδονῆς ὥρας ποθητὰς προσέφερον θυσίαν.
Ἀκόμη ζῇ στὰ χεῖλη μου ἡχώ τῶν στεναγμῶν σας
Κ' ἐντὸς μου ὑπὸ τὴν σποδὸν τρέφω ἀπελπισίαν.
Ἀρκεῖ! Μὴ πλέον κύπτετε τοῦ ὕπνου μου τὸ νῆμα,
Ἀρπύρας μὴ τοῦ λογισμοῦ, ἀπατηλοῦς ὀνείρους,
Μὴ πλέον! ἡδὴ ἤρχισα εἰς λήθην ὡς εἰς μνήμα
Νὰ θάπτω τὰς ἐλπίδας μου τὰς πρὸ μικροῦ ἀπείρους.

Τὸ ἐλέμμά μου τὸ κεκηκῶδες ἄλλοθι θὰ στρέψω ἤδη.
Τὸ παρελθὸν ἂν δάκρυα, τὸ μέλλον κἂν τί εἶδαι;

Φίλ' ἐγγυτέρω ἴδ' ἐκεῖ — ὑπὸ σωρείαν φύλλων
Τύμβου στήν ὄχθην μάρμαρον καλύπτει ἓνα φίλον.
Ἐνῶ τερπνὴ περὶ αὐτὸ ἡ φύσις ἐκδιπλοῦται,
Μονῆρες καὶ σιωπηλὸν μνημεῖον ἀνυψοῦται
Σῶμα ἀψύχου σώματος ἄλλ' ἀσπλαγχνῶν καὶ κρύον,
Θηλάζον καὶ τρεφόμενον μὲ γάλα τῶν δακρύων.
Ὡ, εὐτυχὲς ὅστις ποτὲ τοῦ βίου τὴν σελίδα
Ἀναγινώσκων ὄνομα γνωστὸν μὲ τὴν σφραγίδα
Τὴν μελανὴν τοῦ Χάρωνος δὲν εἶδε σφραγισμένον
Καὶ φίλον Ὅν δὲν ἐκλαυσεν εἰς τάφον ἐρριμμένον!
Τρισυτυχὲς ὅστις ποτὲ τ' ὄνομα τοῦτο κράζων
Θανάτου μόνου σιωπὴν δὲν ἤκουσε στενάζων
Ἦ φιλοπαίγμονα ἡχώ γειτονικῆς Ἐρήμου
Εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ν' ἀπαντᾷ διὰ φωνῆς πενθίμου! . . .
Ἴδε, κισσὸς τὸ μάρμαρον αὐτὸ περικαλύπτει
Καὶ ἐπ' αὐτοῦ μακρόφυλλος κλάδος ἱτίας κύπτει,
Ἀλλ' ὑπ' αὐτὸ; — τὸ πᾶν χειμῶν, τὸ πᾶν νύξ ἐρεβώδης
Καὶ τῆς ἐκμηδενώσεως ὁ τύπος ὁ φρικώδης.
Μάτην τὰς εἰς ἐξωθεν περιφλοισθεῖ τὸ κύμα
Καὶ μάτην πρὸς τὴν ὑπερῆν ἐν μόνον φέρει δῆμα.
Ἀποῦ ὁ λίθος ὁ βαρὺς μετέβαλεν ἐκαίην
Τὴν τάφρον εἰς αἰώνιον καὶ τελευταίαν κλίνην
Σιγὴ ἐντὸς ἀπαίσιος μονάρχης βασιλεύει
Καὶ τοῦ θανάτου ἡ σκιὰ ἀτάραχος φωλεύει.
Θάνατε! εἶσαι ἄχαρις καὶ μάτην ὡς ἐσπέραις
Σὲ παριστῶσιν ἡσυχον στὸ τέρμα τῆς ἡμέρας.

Μάτην τὸν φόβον ἢ ἐλπίς θέλουσα νὰ καλύπτῃ
Μὲ ἄνθη ἀσμενίζεται τὰς φρίκας σου νὰ κρύπτῃ
Εἰς ἄχαρις, ὦ θάνατε, ἄχαρις καὶ φρικώδης
Κ' ἡ μυστρά ἀγκάλη σου σκληρὰ καὶ παγτωμένη! . . .

Λέγουν εἰς ὁ θάνατος συντρίβει τὰς ἀλύσεις
Δι' ὧν σὸ σῶμα τὴν ψυχὴν προσέδεσεν ἡ φύσις
Κ' ἐλευθερίας κομιστὴς πρὸς κόσμον φωτὸς ἄλλον
Στὴν ὕλην ἀπροσπέλαστον καὶ ξένον πρὸς τὸν σάλον
Τῆς γῆς, ὅστις ὡς χεῖμα ἄβυσσος σ' ὀρμητικὸν τοῦ ρεύματος
Συτρίβων φύλλον προσριπθὲν ἀπὸ χειμῶνος πνεύματος
Ἀκαταπαύστως τῶν θνητῶν τὸν δῖον στροβιλίζει

Εἰς τὰ πτερά τοῦ τὴν ψυχὴν ταχὺς μετακομίζει.

Δὲν εἶν' ὁ τάφος, λέγουσιν, εἰμὴ ἀπλὴ τις κλίνη;

Ὅπου τὸ σῶμα ἀτάραχος περιφρουρεῖ γαλήνη

Καὶ ὕπνος εἶν' ὁ θάνατος βαθὺς καὶ στιγμιαίος

Ὅν διαδέχεται ἥλιος ἄλλης ζωῆς ὠραῖος,

Μετ' εὐφροσύνης ἡ ψυχὴ δε' ἀρυπνιζομένη

Εὐθὺς πρὸς τὴν ἀθάνατον πηγὴν τῆς ἀναβαίνει

Καὶ ἐλευθερὰ τοῦ λοιποῦ ἐκείθεν ἐκ τῶν νόμων

Τοῦ χρόνου καὶ τοῦ σώματος στῶν οὐρανίων δόμων
Τὰς αἰθερίους φωτεινὴ περιπλανατ' ἐκτάσσει

Ἡ εἰς τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ παρίσταται τὰς δάσεις.

Λέγουν . . . ἀλλὰ τίς οἶδε ἂν τὰ πάντα εἰκασίαι

Δὲν εἶναι καὶ παρήγοροι ἐλπίδων ὀπτασίαι;

Τίς οἶδ' ἂν τὰ δεσμὰ αὐτῆς ἀντὶ νὰ διαλύῃ

Ὁ θάνατος καὶ τὴν ψυχὴν στὸν τάφον δὲν ἐγκλείῃ

Ἀνεπαισθήτως ἕως οὗ ὁ χρόνος ἀναλώσῃ

Ἐλπὴν καὶ πνεῦμα ἐνταυτῷ καὶ πάντα μηδενώσῃ;

— Τὸ πνεῦμα εἶν' αἰώνιον! — Ἔστω, ἀλλ' ἂν ὁμοίως

Ἡ νύξ τοῦ τάφου ἐπ' αὐτοῦ ἐπικήτ' αἰώνιος;

— Τὸ πνεῦμα εἶνε φωτεινόν, ἡ νύξ δὲν τὸ σκιαῖται.

— Ἀλλ' ἂν τὸ φῶς τοῦ τῆς θαλῆς τὴν φλόγα ὁμοιάζει

Καὶ θλῶν τῶν αἰσθήσεων τὴν ὕλην κατακαύσῃ

Στὸν ζόφον τῶν τριγύρων τοῦ νὰ διαφέγγῃ πύση;

Εἶτα, τίς οἶδ' ἂν φοβεραὶ καὶ τῶν νεκρῶν ἐπίσης

Τοὺς ὕπνους δὲν ταρασσώσιν ὀνείρων ἐμφανίσεις;

Τίς οἶδ' ἀνίσως καὶ ἀποῦ τὸ σάβανον καλύψῃ

Τὸ σῶμα καὶ ἡ αἰσθησις ἡ ἐξωτέρα λείψῃ

Ἀποῦ στὴν ἔδραν τῆς ζωῆς ἀποσβεσθῇ πᾶς ἥχος

Καὶ τὸ ἐπιθανάτιον τὴν περιρριπθῇ ψυχοῦ,

Ζῶσαι εἰς τὸν ἐγκέφαλον δὲν μένουσιν εἰς θλίψεις

Ἡ καὶ τὸ φρικωδέστερον ἂν συνειδότης τύψῃς

Μὲ ὄνυχά ἀκράματος ὡς ἡπαρ Προμηθέως

Αἰώνια τὰ σπλάγχνα τοῦ δὲν σχίζωσι βαθέως

Ἡ ὡς μὲ σφύραν πλῆττουσαι τὰ ἐνδόν τοῦ κροτάφου

Ἀπαύστως δὲν τρομάζωσι τὴν σιωπὴν τοῦ τάφου;

.

Φίλε, ἐμπρός! τὰς κώπας σου καὶ κωπηλάτῃ πάλιν.

Τὸ παρελθὸν μας θλιβεράν προῖσκει καὶ μεγάλην

Σκιάν καὶ μύλιν ἀμυδρά τῆς πρώτης ἡλικίας

Αὐγαὶ τινες τοῦ βίου μας χρυσόνουν τὰς πρωίας.

Ἐμπρός! Ἐμπρός! τὴν λάμψιν μας μὴ πλέον τις ἀνέχῃ.

Πρὸς τὰς ἀκτὰς τοῦ μέλλοντος πλησίστιος ἅς τρέχῃ!

Καὶ σὺ, ὦ λίμνη τῆς ζωῆς, πολύσαλε, βαθεῖα,

Κύλα περὶ τὸ σκάφος μας τὰ κύματά σου λεία,

Ἔως οὗ δόξης φθάσωμεν ἀκόματον λιμένα

Καὶ βάλωμεν τὴν ἀγκυραν εἰς ἀσφαλὴ πυθμένα.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΕ ΡΕ-ΡΕ. Τὸ ἐν Ἐκκλησίᾳ ψαλλόμενον Τὸ ρε-ρε, ἀρχὴν ἔσχεν ἐπὶ τῶν τελετῶν, ἐθιμοταξιῶν καὶ παρατάξεων τῶν ἐν τῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Αὐτοκρατόρων Αὐλῇ τελεωμένων.

Τὸ Τε ρε-ρε, ἔστι λέξις Λατινικὴ, σημαίνουσα Βασιλέα, δι' οὗ ὀνόματος ἐπισταμένων τῶν πανηγυρικῶν καὶ λαμπροφύρων ἑορτῶν καὶ τῶν ἐπικρύτων πομπικῶν ἐκείνων ἐν αὐταῖς τελουμένων Βασιλικῶν προσλεύσεων, οἱ τοῦ Παλατίου ψάλλται ὁμοῦ μετὰ τοῦ λαοῦ ἐπευφήμουν τὸν Αὐτοκράτορα πολυχρονοῦντες, καὶ ψάλλοντες ἐφύμνια ταῖς ἑορταῖς κατάλληλα οἶον ἐν μὲν τῇ τῶν Χριστουγέννων ἑψαλλον ἐπὶ τῶν τελετῶν τῆς αὐλῆς ἐν ἧχῳ Γ' τόδε. « Τὸν ἐν Ἐδέμ Παράδεισον ἠνέωξεν ἐν Βηθλεὲμ ἡ Παρθένος, ἐξ ἧς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν ἠδδόκησε τεχθῆναι. » Ἐν δὲ τῇ τῶν Φώτων, ἐν ἧχῳ Πλ: Δ' « Χριστὸς ἐνδύεται φιλικῶς ῥεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου. » Ἐν δὲ τῷ Πάσχῃ, ἐν ἧχῳ Α' « Χριστὸς ἐν τάφῳ νεκρὸς ὤφθη, θανάτῳ θάνατον θανατώσας. » Ἐν δὲ τῷ τέλει τῶν ἁσμάτων τούτων παρέταινον οἱ ψάλλται τὸ κράτημα τερερεμιτίζοντες, ἀνακαλούμενοι διὰ τῆς Λατινίδος τερώδους φωνῆς ταύτης καὶ τὴν ἀκοὴν πληττούσης λέξεως ρε-ρεμ (Βασιλεῦ) τὴν τοῦ Ἀνακτος προσηγορίαν ἐνδελεχῶς.

Σημειωτέον οὐ μόνον Ἑλληνιστὶ (ἐξ οὗ τὰ σκῆπτρα τῆς Μοναρχίας ἐκ τῆς παλαιᾶς Ρώμης μετενήχθησαν εἰς τὴν Νέαν), ἀλλὰ καὶ Λατινιστὶ ἑψαλλον οἱ ψάλλται πολυχρονοῦντες τοὺς Αὐτοκράτορας οὕτω: « Christus Deus noster conservat Imperium vestrum per multos annos et bonos » τουτέστι, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν φυλάξαι τὴν ὑμῶν Αὐτοκρατορίαν ἐπ' ἔτεσι πλείστοις καὶ ἀγαθοῖς.

Ἰστέον δ' ἐστὶ, ὅτι, καθάπερ τὸ Τε-ρε-ρε ἐτερερεμιτίζον, οὕτω καὶ Νανέ-νανά (λέξις Ἑβραϊκὴ δηλοῦσα « Σῶσον δὴ (Θεὸ) σῶσον ») ἐν τῷ τέλει τῶν ἁσμάτων καὶ πολυχρονισμῶν ἑψαλλον ἐφ' ἱκανὴν ὥραν νενανατίζοντες.

Οἱ δὲ πρὸ τῆς ἀλώσεως καὶ μετὰ ταῦτα Μουσικοὶ, διαφύρων ἁσμάτων ποιηταί, ἐνοῦντες τῶν παρ' αὐτῶν φιλοπονηθέντων, προσέθεντο καὶ οἱ ἐπίσης τότε Νενανέ αὐτὸ καὶ τὰ Τε-ρε-ρεμ, ἐν τοῖς μελωδήμασιν ὡς λιγύφωνα.

Εἶχον μὲν καὶ οἱ τῶν Ἑλλήνων ἀρχαῖοι τὰ τῶν Φορμύγγων αὐτῶν ἢ Κιθαρῶν τερετίσματα, καὶ λιγυρῶς ἐτερετίζον ἄδοντες, ἀλλ' οἱ τῆς Βυζαντείου Αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς ᾄδοι, τὰ τῶν ἀρχαίων ταῦτα τερετίσματα μετελλάξαντο πρὸς εὐαρέστησιν τῶν κρατούντων, εἰς τὸ ρε-ρεμ, Βασιλέα. [Ἐκ τῶν ἀνεκδότων Κωνσταντίου τοῦ ἀπὸ Συναίου.] (Ὁμολογία.)